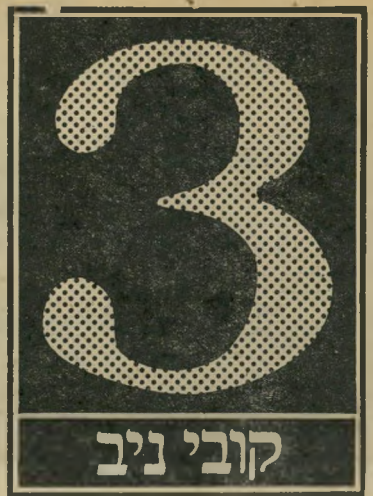

ועידת הלסינגפורס

(עפ"י אפרים קישון)

כל העניין לא היה צץ בכלל לולא התפרסם בושינגטון שעתה הזמן. בושינגטון זו מחפשים זמן משהו שיכול להזיז עניינים מסויימים וכעת, לאחר שבאנו בדברים, רמזו לי בצורה המשתמעת לפן אחת בלבד, שסאדאט האינסטלטור שוקל את העניין ברצינות. באותו אמש גורלי הם צילצלו אלי, והודיעו לי שהדבר נראה להם, ואם אין זה איכפת לי, אוכל לגשת אליהם ולדון בסידורים באופן קונקרטי. יקשה על העט לחאר את מבינפשי, אבל הלא ושינגטון היא בכליזאת ושינגטון לכל הדיעות. בלי היסוסים שאלתים אי פוא — איפה ומתי, ועל כן מסרו לי: בזנווה, בחודש השלישי.

— טוב — כך אני — אהיה שם. — נעים מאד...

מייד כינסתי את החברים. שולטהיים אמר שאין בזה שום חדש. בירנבוים הציע להסכים. זולצבוים צרח עליו. שטוכס הציע להסכים עקרונית. ארבינקא הציע מצידו לדחות מעשית. תולעת'שני הסכים כרגיל עם בירנבוים וזולצבוים. קונשטטר סיכם שאסור להסכים, וסיכמנו לא להסכים לעת-עתה אבל גם לא לא להסכים בשלב זה. בלילה העירו אותי.

— אתה מדבר — אמרה הקטנה — מתוך שינה.
— לילה טוב — אמרתי לה — לילה טוב.
— אמרת משהו בצרפתית — התעקשה. — אני לא יודע צרפתית — תפסתי אור-תה — לילה טוב.
— ז'נובטרויא — כך הקטנה.
— מרסי בוקן — כך אני — לילה טוב.
— ז'נובטרויא — צרחה הקטנה — אמרת ז'נובטרויא.
— נכון, בטרויא, זאת אומרת במרק, כלומר בחודש השלישי אנחנו נפגשים בי זיווה — הסברתי לה — לילה טוב.
— מי זה אנחנו? — התעניינה לפתע הקטנה.
— אנחנו, הוועידה — צרחתי וניסיתי להירדם.
בבוקר היה לי כאב-ראש איום, אבל הקטנה שרקה לה במטבת בעליצות.
— בוקר טוב — לימלתי.
— הלסינגפורס — שרקה הקטנה.
— אספירין — התזרתי לה.
— הלסינגפורס — שרקה הקטנה בקרי-רות — אולי תרשום לעצמך? — מה הלסינגפורס? — כך אני.

— ועידה — כך הקטנה — ועידת הלסינגפורס.
— ז'נובטרויא — הזכרתי לה.

— הלסינגפורס — התעקשה הקטנה — הם הציעו ז'נובטרויא, אתה תציע הלסינגפורס.
— זאת אומרת...

— כן, בדיוק — שירקקה הקטנה — זאת אומרת לא בזנווה בחודש השלישי, כי אם בהלסינקי בחודש הרביעי.
— מיד צילצלתי לקונשטטר.
— הלסינגפורס בוקר טוב — צהלתי.
— כאן לא אלזינקא... כאן קונשטטר.
— קונשטי, זה אני — צהלתי שוב — הלסינגפורס! הלסינגפורס! באפריל — ועידת הלסינקי.
— טוב מאד — צווח קונשטטר — מייד תסע לאירופה ותגיד להם.
— הדיווח על ההצלחה האירופית של נוס חת הלסינגפורס רומם את הרוחות.
— אחרי זה עוברים לאוסלודפינג הודיע קונשטטר.
— ומייד ציריכהזקס — התלהב זולצבוים.
— זה כלום — צרה עליו בירנבוים — חכה שיגיע תור טורינוויבן.
— בריסלזאכט! — הציע שטוכס.
— אמסטרדאן! — כך ארבינקא.
— פריסטן — לימלם תולעת'שני.
— נו, ועד אז אפשר להיות שקט — סיכמתי את הישיבה — לילה טוב.

המשל הדרום אפריקני והגמשל הישראלי

בתיקפה, על אוטובוסים, על בתי-שימוש, על אולמיה-מתנה ועל ספסלים המכריזים: רק ללבנים! או, רק לאירופים!
ואם לא הבנתם את הפרניציפ, הרי מר שניצר דואג להבהירו: „איש אינו נו רואה, בלכתו ברחוב, למי יש זכות-בתייה ולמי אין. איש אינו מב-חין איזה ילד חל עליו חינוך חובה ואיזה ילד מבקר בבית-הספר מפני

כך קרא השבוע שמואל שניצר ל-מאמרו במסגרת הסידרה „דרום-אפ-ריקה 1976“, שהוא מפרסם ב„מעריב“. הפעם מספר לנו מר שניצר שלדרום-אפריקנים יש „אובססיה ישראלית“ ושהם מקנאים בנו, הישראלים, על ש-אנו מצליחים לשכנע את האמריקאים בצידקת עניינינו ואילו הם, הדרום-אפ-ריקנים, מנודים לחלוטין.
„אולי זה מפני שיש לנו עניין צודק

אחרי

לפני

שהוא, או הוריו, רוצים בכך. אינו יודע מי יכול לקנות בית באי זור מסויים, ומי אינו יכול.“
אבל, נכון, „אבל הכל רואים או ההפליה בחיי יום-יום ובשירותים.“
לכן מציע מר שניצר לדרום-אפ-ריקנים פשוט להסיר את השלטיני לא צריך לבטל את האפלייה, ח-ושלום — צריך רק לדאוג שלא ירא אותה ברחוב.
וזה, כנראה, המשל שהם צריכי-ללמוד מאיתנו.

יותר להסברה,“ משיב מר שניצר למארחיו, ומסביר להם: „אילו היה עלינו להסביר לעולם את השלטים שלכם, המגבילים את הכניסה ואת השימוש בשירותים ללבנים בלבד, קרוב לוודאי שמצב ההסברה שלנו לא היה טוב משלכם.“
והוא ממשיך ומפרט: „המבקר הבא מן המערב יכול היה לחשוב, שהוא נמצא בארץ ככל הארצות — מודר-נית, מפותחת, מתקדמת, דמוקרא-טית — אלמלא השלטים המדהימים על מזונות, על קרונות-רכבת, על

ריאקציה כימית

שנתיים למדתי כמנחה ביווגיית עם הרבה כימיה, אכז עך היום אני לא יודע אם נייר לקמוס מכחיל או מאדים בחומצה או בכסיפ.
ביום שישי הכרתי כימאית אחת וגם זה לא עזר לי להבין אם הכל זה כימיה או הכל זה כאמת.
אבל מה שכן הצלחתי להבין, אחרי כל כך הרבה שנים, זה את הכימיה של התרבות הישראלית.

זוה הודך ככה :

שלב א' (דפני 10 או 15 או 20 שנה) — באמריקה קורה משהו — איזה מאורע, איזה תהליך. דוגמא : גל מחאה בעד שלום, חירות ואחווה.
שלב ב' (מאז ועד היום) — בישראל לא קורה כלום. דוגמא : לא גל, לא מחאה, לא חירות, לא אחווה ולא שלום.

שלב ג' (היום) — לפתע מתרחשת בישראל מהפכה תרבותית אדירה. גל של ריאקציה למאורעות הנפלאים שהתרחשו באמריקה שומף את הארץ. פיכחון מופלא על שארע להם אז שם תופס אותנו כאן עכ-שיו בגרזן. נוסטלגיה קלילה של הימים היפים ההם, שמעולם לא היו כאן, מציפה את כימותינו. ולפי הדוגמא אתה מקבל את הנוסחה:

$$חירות_2 + אחווה_2 = פזמון_2 + מחאה_3 + שלום_4 = הצגה_200$$

כי תחזיכום אין כאן, אבל ריאקציות — ברוך-השם.